

ŐS PARASZT.

Hogyha van szalonnám, kenyerem, borom,
Magam úrnak érzem, dúsnak gondolom.
Fülemüle-nyelven hízott pénzkirályok,
Egy percig sem tudnék irigykedni rájuk.

Vérrel szerzé őszám — parasztfi elébb —
Jó háromszáz éve, nemeslevelét;
Bár büszke vagyok rá s megböcsülöm azt,
Bennem maig itt él az ősi paraszt.

Szeretem a földet, a föld fia, én,
Rám béke csak itt vár, áldott kebelén;
Testvérim a fűvek, testvérim a fák.
Értem a természet szent titku szavát.

Szeretem hajnalban a zsenge mezőt,
Mit a szőke harmat gyönggyel tele szőtt;
Nagy nyári melegben a déli szelet,
Ha nedves szárnnyal zúg a pusztá felett.

Szeretem a pusztát, buckát, televényt;
A sárga homokban tengő növényét;
A bégető nyáját, szép szarvú gulyát,
S a hallgatag éjben síró furulyát.

El-clandalgok, mint pásztor eleim,
A csillagos éj fénylő seregén,
Ha kigyúlnak az ég mély árnyú ivén . . .
Mellöttök mily koldús minden földi fény.

Pompa helyett jobb is az egyszerű ház,
Itt szeretet, hűség és béke tanyáz,
S magam úrnak érzem, dúsnak gondolom,
Hogyha van szalonnám, kenyerem, borom.

(Budapest).

VARGHA GYULA.